

Prædiken 2. søndag i advent 2020

Lukasevangeliet 21,25-36: Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmels og jords forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.«

Der er ikke meget julehygge over 2. søndag i advents tekst, og det skaber nogen udfordringer, som præst. Mange som kommer i kirke i dag vil være opfyldt af julegaveræs, og ønsker sig et hyggeligt afbræk her i kirken. Når I så kommer herind, så får I ikke julefred, men selve jordens undergang.

Alligevel fortæller Paulus os, i sit brev til romerne, at det er skrevet til os til trøst, for at vi kan fastholde håbet.

Og det lyder jo umiddelbart håbløst; død og ødelæggelse, ja jordens undergang – hvad trøst kan vi finde i det? Finder vi der ikke det stik modsatte af trøst og håb?

Umiddelbart finder man hovedsagligt frygt ved tanken. Være endnu dødsangst.

Der findes et utal af dommedagsfilm, og før filmen fandtes der bøger, og før bøgerne mundtlige fortællinger. Lige så længe der har været mennesker, har der eksisteret dommedagsfortællinger, for dommedagsfortællingerne er en måde for os, at begribe det ubegribelige; at vi en dag skal dø. Hvert eneste menneske skal en dag opleve, at hele dets verden forgår. At de skal forlade alle de elsker, og alt, hvad de kender.

men alligevel er det det, som vi måske har sværest ved at forstå. Derfor lader vi oftest være med at tænke på det, og det er nok også meget godt. Man kan jo ikke leve, hvis man hele tiden går og er bange for at dø.

Krisen som kommer med frygten for døden, kender vi alle sammen. Coronaens nedlukning og panikken, som bredte sig blandt os, vakte for de fleste følelsen af at være i en global krise, hvor folk i hele verden blev syge og døde omkring os; og stadig gør det.

Måske har følelsen af undergang stået os nærmere end ellers netop i år; men det betyder ikke, at den ikke altid ligger og ulmer i vores underbevidsthed; og for nogen mennesker bliver tanken næsten tiltrækkende, som Tom Kristensen beskriver længslen mod ”skibskatastrofer, mod hærværk og pludselig død” i sin roman ”Hærværk”.

På fransk har man et ord, som ikke findes på dansk, men som beskriver følelsen af lysten til at kaste sig ud fra et højt sted, som et generelt træk i os alle. Tanken om, at vi kan forsage ulykke; jeg tror der findes et lille destruktivt monster i et hvert menneske. En længsel mod det frygtelige, hvorfor selv den hyggeligste gamle bedstemor morer sig med at se brutale mord, som den lokale kommissær skal opklare.

Hvad gør vi med vores mørke? Og hvad gør vi ved vores dødsangst? Hvordan lever vi i verden, uden frygten for hvordan og hvornår det hele kan ende?

Det er lige dér Kristus kommer med sin trøst. Han fortæller os, at himmel og jord skal forgå; alt som vi kender det, men at han aldrig vil forlade os. At vi i dødens øjeblik skal stå foran ham.

Deri findes vores håb; håbet om at vores verden ikke skal forgå, men at vi skal leve videre i hans endeløse kærlighed.

Der findes et indre ur i os alle sammen, som venter på dommen. En følelse af, at der altid vil være en straf, for at vi er utilstrækkelige.

Gud tager imod os med åbne arme, og han dømmes os heldigvis ikke efter fortjeneste, men med sin nåde og barmhjertighed.

Tør vi tro på, at det der venter os efter livet er godt, og at vi igen skal se dem, som vi elsker – så kan vi, som Kristus sagde det i evangelieteksten rejse os og løfte vores hoved, i stedet for at gemme os i frygt, når døden engang skal nå os.

Jeg hørte engang den smukkeste beretning i radioen, fra en ung kvinde, som snart skulle dø af cancer. Hun fortalte sin livshistorie; hun elskede musik og ejede en lille cafe, hvor musikere kom og spillede live på scenen. Hun fortalte om hendes vrede og frygt, da hun fik kræft, og hun fortalte om, hvordan hun nu, da det var sikkert at hun skulle dø, glædede sig til at alt skulle blive bedre igen.

Hun tvivlede ikke et sekund på, at Gud stod klar til at tage imod hende med åbne arme, og hendes tro var så rørende, at jeg græd da hun fortalte det.

Jeg tror vi alle sammen spejler ting over på os selv, og når vi ser dommedagsfilm, så oplever vi frygten for selv at skulle dø; og når hovedpersonerne overlever og sejrer over døden, så glædes vi over overvindelsen af vores egen død.

Det er den historie Kristus fortæller os i dag; at vi ikke skal dø, selvom vores verden skal ende. Vi skal leve videre hos ham, og kan vi leve livet med den tro, så kan vi slippe frygten for døden.

Og lever vi beredte på, at ingen af os ved, hvornår det kan ske; så får vi husket at sige alt det, som vi gerne vil sige. Der er så mange, som vi tager for givet. Så mange ting, vi har talt om at få gjort, som vi endnu ikke har nået. Lad os tage os tiden; også selvom det føles, som om vi aldrig har den.

Lad os være beredte, men fulde af håb – og måske alligevel finde julefred og glæde, her midt i en kaotisk tid.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.